

Douglas Rowland
Cherubion Alkonya I. kötet

exkluzív részlet a fantasycentrum részére

***

Terra Mennyországra leszállt az éjszaka. Színes lampionok és gyertyák fénye áradt ki a szórakozóhelyekről. A városban ugyan akadt néhány ócska generátor, de vétek lett volna arra pazarolni a mérgező üzemanyagot, hogy villanylámpák ragyogják be ezt a porfészket. A házak mögötti nyílt tűzhelyek parázsán hús és kolbász pirult, a füst a zenével, pohárcsörömpöléssel és a mulatozók lármájával együtt kigyózott fel a csillagos égre.

A Szerelem Bár megtelt egyenruhásokkal. Csak elvétve akadt itt civil, azok is jobbára az áruval megrakottan érkező teherautók sofőrjei. Terra Mennország kizárólag azért létezett, hogy a helyőrséget szórakoztassa. *„Kell egy hely, ahol a derék Fort Hercul-i fiúk megszabadulhatnak a fölös spermájuktól, agysejtjeiktől és zsoldjuktól”* – jelentette ki jó egy évtizeddel korábban Jean-Louis du Plantier, egy élelmes vállalkozó, aki a Föderáció nyugati részéből érkezett erre a vidékre. Két hónap alatt felépült a „város”, és attól kezdve áramlottak ide a cherub ínycfalatok, a határvidék falvainak könnyű keresetre számító leányai, és a Kunigaami Királyságból átcsempészett szeszitalok és bódítószerek.

A dzsip utasai közül már csak Fékpofa, a szőke műszaki zseni tartott ki a bárpultnál Hauser mellett. Tony Kelly és Bud szobára mentek a lányokkal, Tigriskölyök pedig a hajlékony testű táncosnőt, Nárciszt bámulta, aki a deszkából ácsolt kifutón vonaglott.

- Nem tetszik a búbánatos képed, Kurt hadnagy! – jegyezte meg Fékpofa.
- Pedig épp azon emésztettem magam, vajon tetszem-e ennek a helyes Fékpofának?

Hauser töltött magának a palackból, melyről csak tessék-lássék kaparták le a Merbolgi Kereskedőház pecsétjét. A Szerelem Bár örökké a bezáratás szélén táncolt a kunigaamikkal való tiltott kereskedés miatt, de du Plantier tudta, hová csúsztasson pénzt, ha el akarja kerülni az ellenőrzést.

Fékpofa nem tágitott.

- A fiúkat becsaphatod, de nekem szemem van az ilyesmihez. Olyan vagy mostanában, mint azok a szintetikusok. Tudod, amik Melan idejében készültek. Fent, Főerődben állítólag akad még belőlük néhány.

- Térj a lényegre, Citrine! – mordult Hauser. Már épp kezdett volna kellemesen lerészegedni, és Fékpofa most kizökentette a világgal való áldott harmónia állapotából.

- Többféle üzemmódjuk is volt ezeknek a fémfickóknak. Elbeszélgetnek veled bármiről... tudod, mesterséges intelligencia, meg minden... de ha megpöccintesz rajtuk egy kapcsolót, akkor kiürül az agyuk. Őrség-üzemmód. Energiatakarékosság, vagy ilyesmi. Csak állnak némán, és lőnek mindenre, amit ellenségként azonosítanak. Bamm, bamm, bamm... – Fékpofa kinyújtott mutatóujjával tüzet nyitott a szemközti fémtükör előtt sorakozó különféle italokra. – Benned is átállított valaki egy kapcsolót, hadnagy. Lőni még lősz, de az agyad elkóborolt valahová.

- Két évem van még hátra. Addig kibírom robotpilótán is.

- Nem fogsz továbbszolgálni? Plecsniket gyűjtöttél, meg minden. Lenne jövőd Főerődben, a Tábornok mellett.

- Egy tanyát szeretnék. Ahol gazdálkodhatok. Tudod. Békesség, madárdal, család...

- Sosem lesz itt békesség, hadnagyom.

- Egy ideje az van már.

- Nyugaton az eemsi gyarmat, északon a kunigaamik, keleten Haides a choléritákkal... – Fékpofa ujjain számlálta Cherubion országait – ...és csak a magasságos Technokrata tudja, mi van a vizeken túl, Amrikban, meg Ufrichban. A szomszédaink egyelőre nyugton vannak. Féken tartja őket a járvány, amit a cherubok beígértek. De ez csak vihar előtti csend, Kurt! Fogadni mernék, hogy pár éven belül újra próbálkozni fognak.

- Teszek rá.

- Ami azt illeti, mi sem engedhetjük meg magunknak a tartós békét. Katonaállam vagyunk. Összeomlik a Tábornok rezsimje, ha sokáig nincs kire lőnünk.

- Túl cinikus vagy, Fékpofa. Én bizakodóbban látom ezt az egészet.

- Tegyük fel, hogy igazad van, és fennmarad a béke. De mit kezdesz *te*, ha itt hagyod a sereget? Csak ezt ismered, ember! A seggedet sem tudod majd kitörölni odakint, ha nem kapsz rá parancsot! Láttam már olyanokat, mint te, akik kiköltöztek „tanyára”. Egy sincs közöttük, aki ne itta volna szét az agyát pár éven belül. A mi fajtánk nem bírja a támaszponton kívül.

- Én leszek az a bizonyos kivétel a szabály alól.

- Gondold át jól! Van rá két éved.

- Miért engem baszogatsz, Fékpofa? Keress erre egy nőt magadnak!

A szőke elhúzta vékony száját.

- Konyítasz a kvantumfizikához, hadnagy? Ha itt ülök, az elemi részecskék szeszélye folytán véges a valószínűsége... szóval nem nulla az esélye, hogy a semmiből az ölemben teremjen egy okos, gyönyörű, szexi szüzlány. Csak ki kell várnom.

- Inkább indulj el, és keresd meg!

- Affenét. Mekkora az esélye, hogy egy ilyen nő szóba álljon velem?

Hauser bambán bámult, aztán felfogta a poént, és felröhögött.

Fékpofa a hadnagy vállára csapott, és lecsusszant a bárshékről.

- De igazad van. Mégis keresek valami félintelligens létformát, ami nem hord bránert a két lába között. Melletted csak depressziós lesz az ember.

Hauser helyeslően biccentett. Örült, hogy egyedül maradhat; néha semmi sem ér föl egy magányos berúgással. Az ujjai közt forgatott érmével megkocogtatta poharát, mire a mixer fűrgén újratöltötte. A zömök fickó majdnem olyan szőrös volt, akár egy kunigaami. *Lassan már nemcsak a pia jön át a majmok birodalmából, hanem a személyzet is*, gondolta Hauser szórakozottan.

- Hé, katona...

A hadnagy meglepetten fordult a dallamos hang irányába. Karcsú nő ült a Fékpofa megüresedett székével szomszédos helyen. Hauser nem emlékezett, hogy korábban is látta volna ott, pedig egy ilyen jelenség fölött biztosan nem siklik el a tekintete. Talán mégis lehetett valami alapja Fékpofa kifacsart kvantumelméletének.

A lány nem volt kisminkelve, mint az itteni szajhák, és olyan divat szerint öltözött, melyet a férfi hirtelenjében nem tudott hová tenni. Ismeretlen motívumokkal telehímzett, lenvászon ruhája inkább elfödte, semmint kiemelte idomait, de Hauser fogadott volna, hogy a szövet leomló redői alatt remek az alakja. Nem tűnt prostinak, ahhoz viszont túl jól nézett ki, hogy kiégett, öreg katonákat szólítson le egy ilyen helyen. *Semmi kétség, cholera kém*, gondolta kajánul a hadnagy. *Remélhetőleg az ágyban akar hadititkokat kiszedni ebből a félrészeg tisztből...*

- Meghívhatom valamire? – kérdezte az italtól lustán forgó nyelvvel.

- Sosem iszom szeszt. – A lány bocsánatkérően mosolygott. – Csak azért szólítottam meg, mert akaratlanul is meghallottam, miről beszélt a barátjával. És... tetszett, amit mondott.

- A barátom?

- Nem. Amit maga mondott. Tanyáról, családról.

- Aha.

Hauser lopva bepillantott a szemközti tükörbe, hogy lássa, legalább elméletileg lehet-e esélye ennél a szépségnél. Ködös pillantású fickó bámult vissza rá, aki egy hetet sem tagadhat le a negyven évéből. Rövidre nyírt hajában lassan annyi lesz az ősz szál, mint a fekete. Szeme sarkában megszorodtak a ráncok, az arca beesett, mintha alul lenne táplálva, holott alkatilag ilyen. Törött orrát a szanitéc igencsak tessék-lássék tette helyre két évvel ezelőtt északon, a kunigaami határnál. Homlokán sebhely; gyerekkori emlék, de ha a szükség úgy hozza, bármikor lehet köríteni mellé egy mesét, hogy harcban szerezte. Egyedül az álla lehet vonzó benne: erős és határozott, igazság szerint jóval határozottabb, mint ő maga. Igazi kamuflázs-áll.

- Örülök, hogy van, aki így gondolkodik Fort Herculben. – A lány félénk pillantást vetett Hauserre. – Megengedi, hogy átüljek maga mellé?

A hadnagy bizalmasan közelebb hajolva súgta: – Én örülnék a legjobban, ha hagyhatnám. De itt ül Gus, a láthatatlan, zöld bohóc, és nem akarja, hogy kegyed az ölébe telepedjen.

- Attól tartok, nem értem...

- Nem is értheti. Csak egy vicc. Gus az egyik bajtársam elmeszüleménye.

Üljön át nyugodtan.

A nő hálás mosollyal átcusszant a Hauser melletti székre.

Nem úgy mozgott, mint egy ember: nagyságrendekkel finomabban, elegánsabban, hajlékonyabban. A hadnagy csak most vette a fáradságot, hogy alaposabban szemügyre vegye. A nő kicsiny füle cseppet mintha kihegyesedett volna, a szeme sárga, éjjellátó hiúzszem – egész lényében volt valami macskaszerű.

Egy cherub! – döbrent rá Hauser, és egy kicsit röstellte, hogy ennyi ideig tartott kitalálnia. Most már végképp nem tartotta valószínűnek, hogy az idegen szajha lenne. A Szerelmek Bárban ritkán fordultak meg cherub örömlányok, főként a humánok előítéletei miatt. A Katasztrófa utáni korszak tudósainak és történetíróinak feljegyzései szerint a cherub faj az ember körül egykor élő háziállatokból fejlődött ki, mutáció vagy talán az istenek közreműködése révén. A Humán Föderáció polgárai közt erősen tartotta magát az a meggyőződés, hogy valamirevaló ember nem adja magát össze egy „jószággal”, melyet ősei még ólban tartottak. Kivételek persze mindig akadtak, „perverzek”, akik éppenséggel izgatónak találták ezt a másságot. A mellette ülő teremtest elnézve Hauser kapásból besorolta saját magát is a sréhek közé. Micsoda szemrevaló bestia...

- A cheruboknak köszönhetjük a békét. – A férfi zavartan elvigyorodott, mert érezte, milyen esetlenül hangozhat ez a bók. – És én szeretném kihasználni. Amúgy Kurt vagyok.

- Thamarit.

A lány átnyúlt a saját, zöld gyümölcslel teli poharáért. Hauser el volt bűvölve a mozgásától. Királynői fensőbbiséget sugároztak ezek a mozdulatok, mégis, Thamarit tekintete korántsem magabiztosságról árulkodott. A lány szomorúnak, elveszettnek tűnt, és ez minden testi szépségnél erősebben hatott a férfira. *Repszegránátot robbantottál a hipotalamuszomban, tündér*, gondolta. Már előre sajnálta magát a holnap reggelért, mikor zúgó fejjel zötykölődik a terepjáróban, vissza az erődbe, s közben emlékezni próbál erre a cherub angyalra, aki talán egyenesen Dithé istennő honából ereszkedett le mellé tíz percre.

- Mondani akar valamit?

Thamarit váratlan kérdése ráébresztette Hausert, hogy nyíltan bámulja a lányt. Zavartan nyelt, és visszafordult a poharához.

- Nem, semmit... Eh, a fenébe, mégis akarok. Maga... te... nagyon szép vagy.

„Nagyon szép vagy.” Ez igen, Hauser hadnagy! Ehhez tényleg kellett huszonhárom év szolgálat a határvidéken, hogy megkockáztass egy ilyen

mondatot. De ezzel el is lőtted minden puskaporodat, jobb, ha tudod! Ideje felhajtani azt a piát, és keresni egy üresfejű humán kurvát, az való neked.

Thamarit elpirult.

- Köszönöm. Szeretném, ha tudnád, hogy... jó volna azon a tanyán.

A férfi meglepetten tátogott.

- Talán akadna még egy hely.

- Nem úgy értettem! – visszakozott a lány ijedten. – Sajnálom. Nem lehet...

Hauserből majdnem kibukott, hogy ugyan miért nem, ám még időben elharapta a komor alak láttán, aki ekkor lépett a bárpulthoz. Az érkezőről lerítt, hogy ő a válasz a kérdésre, még hozzá közel kétméteres magasságával igencsak nyomós érvként tornyosult fel. A cherub fajhoz tartozott ő is, de neki nem jutott Thamarit macskaszzerű kecsességéből; darabosan mozgott a selyemtunikája alatt duzzadó, roppant izmaival. Ha a hadnagy találgatni akart volna, miféle állat lehetett az ősei között, legelőször a bivalyt nevezi meg, bár ezt a feltételezését nem annyira konkrét külső jegyekre alapozta, inkább csak valamiféle általános benyomásra. A lány párja... *apja?... bátyja?...* hatalmas volt és masszív, akár egy Grimlock-harckocsi.

A mixer máris ott termett, és kérés nélkül egy teli poharat tolt a túlméretezett cherub keze ügyébe.

- Rövid időre hagylak magadra, és máris kacérokodsz egy *emberrel*. – Az óriás hangja erőltetetten nyugodt volt. Rá sem pillantott Thamaritra, a lány mégis büntudatosan összereszt.

- Csak beszélgettünk, Dalchequa! – hadarta a lány. – Ártatlan beszélgetés.

- Ribanc vagy. Semmivel sem jobb, mint azok ott... – Dalchequa sötétbarna piheszőrrel borított, busa fejével a prostik felé intett, akik az asztalokhoz telepedve szorgoskodtak azon, hogy a katonák minél több italt rendeljenek.

- Hé! – szólt közbe Hauser rekedten. – Semmi szükség erre, cimbora. Csak beszélgettünk. Fűztem a hölgyet, de ő lerázott. Odébb ülök, rendben?

- Igaz ez? – fordult Thamarithoz az óriás.

A lány lehajtotta fejét, és halkán, de dacosan válaszolt. – Én ültem ő mellé. Szólni akartam valakivel, akinek szíve is van, nem csak pénzeszacskója.

- Ribanc!

A hatalmas marok szorításában szétroppant a pohár, Dalchequa ujjai közül borostyánszín folyadék ömlött szét. A szakállas mixer ugrott volna, hogy feltörölje, de a cherub egy intéssel megállította.

- Ártatlan beszélgetés volt, Dalchequa! – Thamarit közel állt a síráshoz. –, Menjünk innen, jó? Ha úgyis végeztél Plantier-vel...

- Rögtön, kedvesem. Rögtön. De előbb megkapod a büntetésed a pimaszságodért. – Megragadta a lány csuklóját, és a bárpulton heverő üvegcserepek fölé húzta. – Nézz csak ide, katona! Nézd, és örülj, hogy csak

beszélgettek! Mert ha más is történt volna, most a torkodon nyomnám le ezt a törött poharat.

- Ne bomolj, cimborá... – kezdte Hauser, de hangja elveszett Thamarit fájdalomsikolyában, amint az óriás a pultra csapta a karcsú kezét.

Dalchequa elengedte a lány karját, aki szipogva szedegette vérző tenyeréből a szilánkokat.

- Ezt nem kellett volna, te barom állat! – szűrte a szót a fogai közt Hauser.

- Mit mondtál?

- Hallhattad.

- Hadnagy úr... – a mixer közelebb hajolt Hauserhez – nem lenne okos dolog... ez itt Dalchequa úr... Ő szállítja a cherub csemegéket a tulajnak. Köztiszteletben álló személyiség.

Ami a társadalmi rangjánál most sokkal jobban aggaszt, hogy elég egyet ütnie, és én úgy megyek széjjel, mintha aknára léptem volna, tette hozzá magában a katona. Micsoda rohadt egy helyzet. Szar alak vagyok, ha nem mászok a képébe, de ő csak arra vár, hogy üssek... Segítséget remélve hátrasandított, de négy barátja közül egyik sem tűnt fel a láthatáron. A legközelebbi asztalnál néhány szemétláda ült a C-századtól, és kajánul vigyorogtak rá, várva az előadást. Ezek még a darabjait sem szednék össze, miután Dalchequa ledarálta valami cherub ínycsókához. A sors fintora, hogy miután kitüntetéssel végigcsinált minden éles harci helyzetet, ebben a koszos lebuiban végzi, egy „köztiszteletben álló személyiség” irdatlan mancsai közt.

- Visszavonom, amit mondtam, mert tévedtem... – szólalt meg lassan, szemét az előtte álló merbolgi italra függesztve.

- Lásd, *om'taia*, ennyi telik a hőszőlőtől! – fordult a lányhoz Dalchequa, rút, csupa kiszögellés ábrázatán elégedett mosollyal.

- ...tévedtem, nem vagy barom állat – folytatta Hauser. – Háziállat vagy... Egy ostoba jószág...

Az utolsó szónál már a palack nyakát markolta, és a lány előtt áthajolva belecsapta Dalchequa képébe. A cherub üvöltve kapott baljával az arcához, ölébe vér és pálinka csorgott a szilánkok zápora után. Másik karjával Hauser felé akart ütni, de visszafogta a mozdulatot, időben észbe kapván, hogy kettejük között ott ül Thamarit. A hadnagy kihasználta ezt a nemtelen módon kiharcolt haladékokat. Felpattant, és kirúgta az óriás alól a háromlábú, ingatag bárszéket. Ellenfele egyensúlyát veszítve dőlt felé, s még mielőtt padlót ért volna, orra nagyot reccsent Hauser gonoszul felemelt térdén.

- Hadnagy, figyelmeztettem... – kiabált a mixer.

- Ne most!

Hauser újból meglendítette lábát, és bakancsorról találta el a földön fetregő Dalchequa állát. Megint roppant valami, de a cherub úgy nyomta föl magát négykézlábra, mintha kutya baja sem lenne.

- Miből vagy te? – Hauser most talppal rúgott a hústorony feszülő karjába, könyéktájt próbálva eltörni azt. Úgy pattant vissza róla, mint egy vastag gumiszőnyegről. Hanyatt zuhant, a C-század taplóinak nem kis derűtségére.

Dalchequa támolyogva felállt. Megindult Hauser felé, súlyosan, mint egy dózer, de szerencsére éppoly komótosan is. A hadnagy csak félig emelkedett föl, azt fontolgatva, előrevetődjön, elfusson, vagy netán elterüljön, mint egy öreg bokszoló, aki megdolgozott már a pénzéért. Egyenlő feltételekkel folyó harcban nem sok jót remélhetett a cherub gigász ellen.

- Rugdalózz még, Hauser! – kiáltotta be valamelyik jóakarója.

Tíz centi hosszú, ujjnyi vastag rudacska akadt a hadnagy padlón matató kezébe – az imént szétrúgott bárszék egyik csavarja. Hauser markába szorította a fémdarabot, így állt fel az óriással szemben, próbálva elszánt kifejezést erőltetni arcvonásaira.

Amaz mégiscsak megérezhette az elszenvedett ütleget, vagy a széthasadt szemhéja akadályozhatta a látásban, mert lassan és bizonytalanul kaszált a katona felé. Hauser könnyedén elhajolt előle. Előrelépett, és vasmaggal bélelt öklével állon csapta a cherubot, testtel is belefordulva a mozdulatba. Az ujjába nyilalló fájdalomtól ítélve életében nem ütött még ekkorát. Dalchequa azonban ahelyett, hogy holtan rogyott volna össze, ahogy illik, csupán a bárpuhtnak tántorodott. Sonkányi kezével intett, hogy föladja.

- Deved, vaggod? – szörcsögte a cherub, miközben egy fogát igyekezett kipöckölni a nyelvével. Kiugró járomcsontja alatt üvegszilánkok meredtek ki a bőrből, kék selyemtunikájának eleje csatakos volt a lecsorgó vértől.

- Kurt Hauser. Hadnagy. Első lövészezred, Bravo osztag.

- Hallani fogsz még rólam, Hauser hadnagy. – Thamarit hoz fordult. – Kapd össze magad! Indulunk.

- Maradok! – mondta a lány eltökélten.

- Micsoda?

- Hallhattad.

Dalchequa tekintete elsötétült. Hauser újból ökölbe szorította sajjgó, lüktető ujjait a csavar körül. Ám úgy tűnt, a cherubnak elég volt ennyi mára.

- Talán jó lesz neki egy éjszakára – vetette oda Thamaritnak, és imbolygó léptekkel távozott.

A vendégsereg ekkor már fülsiketítően zsvajgott. Amennyire Hauser meg tudta állapítani, őt éltették, és néhány fajgyűlölő bekiabálás is elhangzott a cherubok ellen. A közhangulatnak hallhatóan jót tett, hogy a helyőrség nem maradt szégyenben.

Tony Kelly nyomakodott át a tömegen, széles vállával lökdösve félre a Hauser körül gyülekező katonákat. Az őrmester fél kézzel a nadrágját tartotta, a másikkal zubbonya ujjába próbált beletalálni.

- Kit öljek meg, Kurt hadnagy?

- Elkéstél, én hősöm – morogta Hauser, és megpróbálta kiegyenesíteni a jobb kezét, mely már kezdett dagadni. Közben kurta biccentésekkel fogadta a

gratulációkat és hátbaveregetést, melyből meglepő módon még a C-század is kivette a részét. Más körülmények közt jólesett volna a hirtelen támadt népszerűség, ám most folyton a magányosan üldögélő Thamaritra tévedt a tekintete. Megkönnyebbült, mikor végre oszlani kezdett körülötte a nép, és odamehetett a cherub lányhoz.

- Köszönöm, Kurt! – mondta Thamarit.

- Nincs mit. Akarod, hogy hazavigyelek?

- Nekem már nincs olyan, hogy „haza”. Dalchequa szeretője voltam. Mindenem az övé volt. Nincs hová mennem.

Hauser tanácstalanul vakarta a tarkóját. Lövése sem volt a cherub szokásokról. Mi van, ha azáltal, hogy legyőzte az óriást, mostantól neki kell gondoskodnia az asszonyáról?

- Az erődbe nem vihetlek. Tiltja a szabályzat.

Thamarit megütközött arcát látva Hauser legszívesebben visszaszívta volna szavait. Mi a fenéért kellett ezt mondania? Még jó, hogy nem tette hozzá: „...*de szívesen megkefélek, valahányszor eltávozáson vagyok.*”

- Nem akarok senkinek a nyakába akaszkodni – közölte csendesen a lány.

- Nem úgy gondoltam, csak éppen...

- Nyertél egy nőt, Kurt hadnagy? – tolakodott oda Tony Kelly. – Megtartod? Mert ha nem, passzold le nekem!

- Futólépésben vissza a szajhádhoz, Kelly! Akkora seggfej vagy, hogy az már...

- Van itt fogadó? – vágott közbe Thamarit, megelégedve kettejük huzakodását.

- A töltőállomással szemben – biccentett Kelly.

- Odamegyek.

Hauser félreállt, hogy utat engedjen Thamaritnak, és közben tovább átkozta saját ostobaságát. Hát azért verte szét annak a vadbaromnak a képét, hogy pár perccel később ő maga is éppolyan durván megsértse a lányt? Egy cherub tünemény, aki felfigyel rá... Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen.

Thamarit azonban néhány lépés után megtorpant, és csodálkozva fordult vissza.

- Azt hittem, elkísérsz, Kurt!

- Huhh. – Hausernek elakadt a lélegzete. – Én...

- Hát persze, hogy elkísér! – harsogott Tony Kelly, és nagyot taszított a hadnagyon.

Az asztalok mellől dicsérő – vagy épp barátságosan trágár – kiáltások kísérték el Kurt Hausert, amint Thamarittal az oldalán kísétált a bárból.

A férfi nem bánta volna, ha örökké tart ez a pillanat. Akár még azon az áron is, ha úgy nem szerelhetne le sohasem.